

Alderdom, der ikke i tilsvarende Grad vises overfor andre Statsborgere end de statsansatte, bør ophøre, og at det nuværende Pensionsprincip altsaa ikke har luter Beundrere indenfor Tjenestemændenes Kreds. Jeg for mit Vedkommende foretrækker langt den af det ærede Medlem for Horsens Landkreds omtalte Lønningsregulering og derefter en frivillig Ordning med en Pensionskasse i Lighed med, hvad de øvrige Folkeklasser maa ordne sig med.

Netop ud fra dette Synspunkt kan jeg vel forstaa, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds og det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) er inde paa den Tanke, at dette Spørgsmaal egentlig hører ind under Alderdomsforsørgelses- og Invaliditetskommissionen. Men jeg maa dog dertil føje, at der jo efter de gældende Retsregler ikke kan være Tale om, at de allerede nu ansatte Tjenestemænd kan blive ramt af eller omfattet af, hvad der kommer ud af Alderdomsforsørgelses-Kommissionsbetænkningen og derefter af Lovgivningsmagtens Overvejelser, medmindre de frivilligt gaar ind derpaa. Vi kan altsaa roligt sige, at i den første Menneskealder eller halvanden vil dette Spørgsmaal om Statstjenestemænds Pensionering og dets Ordning være et det hele Samfund i høj Grad, med Millioner, interesserende Spørgsmaal. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke se rettere, end at Ønsket om at faa disse Pensionsforhold overvejet i Sammenhæng er vel begrundet, naar man erindrer, hvor fuldkommen uensartede og hvor særdeles indviklede Pensionsreglerne er. Jeg vil derfor ubetinget give den højtærede Finansministers Tanke om en Pensionskommission min Tilslutning.

Hvad angaar Kommissionens Sammensætning, forekommer det væsentligste Spørgsmaal mig at være det, hvorvidt Rigsdagen skulde repræsenteres rigeligere end foreslaaet. Der er naturligvis noget i den Betragtning, at 6 Medlemmer, fordelte paa to Ting, ikke vil give samtlige Partier her i Rigsdagen en Repræsentation; jeg vilde derfor ikke have noget imod, om den højtærede Finansminister viste sig villig til at udvide Medlemsantallet; men jeg vil gerne tilføje, at dette ikke burde ske paa Bekostning af Antallet af de øvrige Medlemmer i Kommissionen, og her har jeg en enkelt Anmodning til den højtærede Minister, nemlig med Hensyn til de Pladser, som Ministeren, hvis Kommissionen nedsættes, vil komme til at besætte administrativt. Jeg vil gerne henstille, at der ved denne Lejlighed maa blive gjort det Skridt fremad

i Kommissionstankens Gennemførelse, at de Tjenestemænd, som kommer til at sidde i Kommissionen, bliver udpeget af dem, de skal repræsentere, af disse deres Mandanter selv. Jeg indser fuldt vel, at den højtærede Finansminister maa forbeholde sig at sætte ind i Kommissionen som sine eller Administrationens Repræsentanter et Antal, som man jo senere kan blive enig om, men paa den anden Side vil jeg rigtignok bestemt anmode ham om, at der sikres de intrikate Spørgsmaal, der vedrører saa omfattende og mangeartede Interesser, en alsidig Fremstilling fra de interesseredes Side derved, at disse selv faar Lov til at udpege Repræsentanter for sig til i alt Fald nogle af Pladserne og et saadant Antal, at de kan faa nogen Vægt indenfor Kommissionen. Jeg har selv oplevet og set, hvor stort et Plus det er for Tjenestemændenes Arbejde for deres egne Anliggender, at de kommer til at tale og arbejde under Ansvar, ikke som Deputationer og ikke som Supplikanter og ikke som tilkaldte Komparterer ved Vidneførsel — jeg benytter med Flid disse Betegnelser, fordi de er hentede fra Eksempler paa, hvad der timeses Tjenestemænd i den Henseende i senere Aar —, men saaledes, at de er fuldt ansvarlige og fuldt jævnbrydige Medlemmer af den Kommission, som tager sig af deres Anliggender.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Kommissionens Nedsættelse og at bede den højtærede Finansminister overveje, om der ikke er Mening i, at Antallet af de Rigsdagen repræsenterende Medlemmer muligvis forøges saaledes, at samtlige Partier kan blive repræsenteret, og indtrængende at henstille, at de Tjenestemænd, hvis Interesser skal repræsenteres i Kommissionen, i alt Fald for en Del Pladser Vedkommende, maa faa Lov til selv at udpege deres Repræsentanter.

Ellinger: Det maa være den højtærede Finansminister behageligt, at den Sag, vi nu behandler, ikke er saa stor og omfattende som den, vi har forhandlet om de to foregaaende Dage, og som tog saa stærkt paa Ministerens Kræfter, fyldte ham med Angst og Bæven for Fremtiden og i det hele taget gjorde ham saa nervøs, som vi aldrig har set den højtærede Finansminister tidligere. Den højtærede Minister har fuldstændig Ret i, at det Forslag, som vi har behandlet i Gaar og i Forgaars, ikke ligefrem egner sig som Julepresent til Landstinget. Finansministeren gjorde imidlertid selv mod Slutningen af